

ת"פ (קרית גת) 20794-12-22 - מדינת ישראל נ' ורד אליאן ורטש

ת"פ (קרית-גת) 20794-12-22 - מדינת ישראל נ' ורד אליאן ורטששלום קרית-גת

ת"פ (קרית-גת) 20794-12-22

מדינת ישראל

נגד

ורד אליאן ורטש

בית משפט השלום בקרית-גת

[23.01.2025]

כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ

החלטה

בפני טענת ההגנה כי אין להשיב לאשמה ובקשה להורות על זיכוייה של הנאשמת.

רקע

כי לנאשמת מיוחסות עבירת של הגרלות והימורים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין וכן החזקת מקום להימורים או הגרלות לפי סעיף 228 רישא לחוק העונשין.

ביום 30.12.24 נשמעה פרשת התביעה וסיומה הועלתה הטענה האמורה.

ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה ובקשה לדחותה. למען ההגינות יצוין כי כבר בשלב העלאת הטענה ציינה ב"כ

המאשימה כי בגין התיק דן נפתח כפל תיק, היו עוד מספר פל"א לארוע בגינו נחקרו מעורבים אחרים ומכאן

הכפילויות והשוני במספר הפל"א המופיע על גבי חוות הדעת שהוגשה לבין מספר הפל"א של התיק דן.

ב"כ המאשימה בקשה לערוך ברורים נוספים והגם שבית המשפט חייב אותה להשיב לטענה הוא נמנע מלתת החלטה

כי ניתנה למאשימה ההזדמנות לערוך את הבדיקות, שסברה שיש לבצע ולהודיע באם נדרשת החלטה אם לאו,

בנסיבות התיק נקבע לתזכורת בית משפט ליום 8.1.25 למעקב אך עד ליום הנ"ל לא הוגשה הודעה לתיק.

עם זאת ביום 22.1.25 הוגשה מטעם המאשימה לתיק בקשה להשלמת ראיות תוך ציון שב"כ הנאשמת מתנגדת

לבקשה ואין לה ענין שהחומר שנמצא יועבר לה טרם מתן החלטה בטענת ההגנה שאין להשיב לאשמה. על אף

האמור בו ביום ניתנה החלטה לתגובת ב"כ הנאשמת אך זו לא הגיבה עד לפרסום החלטה זו.

למען ההגינות יצוין כי בית המשפט לא הגביל את ב"כ הנאשמת במועד למתן התגובה.

עוד יצוין כי אלמלא מחלתו של בית המשפט במהלך השבועיים האחרונים, ההחלטה היתה מתפרסמת זה מכבר .

סופו של דבר לנגד עיני בית המשפט התנגדותה של ב"כ הנאשמת כפי שדווחה בבקשת המאשימה, על כן בית המשפט

נדרש למתן ההחלטה בטענה לא להשיב לאשמה והחלטה בבקשה להגשת ראיות נוספות לפי סעיף 167 לחסד"פ,

תינתן לאחר תגובת ב"כ הנאשמת.

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה [142] קובע :
"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

ב"כ הנאשמת העלתה מספר טענות ובעיקר טענה, כי יש פגם בשרשרת המוצג וכי המאשימה אינה יכולה להתבסס על חוות הדעת שהגישה (ת/6), לדעת ב"כ הנאשמת חוות הדעת זו שנערכה ב 20.11.19 אינה מתייחסת למחשבים, שנתפסו ביום 28.7.19 בגין הארוע מושא כתב האשום .

ב"כ הנאשמת הפנתה למועד בדיקת המחשבים, למקום הבדיקה, לשוני בין מספר המחשבים (9), שנבדקו בחוות הדעת לבין מספר המחשבים, שנתפסו במועד הארוע מושא כתב האישום ולמספר הפל"א אליו מתייחסת חוות הדעת. ב"כ הנאשמת מבקשת לסמוך על גרסת הנאשמת, כפי שעולה מהודעותיה במשטרה (ת/5, ת/3), שלדידה תואמת את עדותו של עד התביעה ת/5, שהוגשה בהסכמה כתחליף לעדות ראשית וב"כ הנאשמת ויתרה על חקירתו הנגדית. ב"כ הנאשמת גורסת כי המאשימה לא הוכיחה קיומו של " משחק אסור" כהגדרתו בחוק . כמו כן סבורה שהמאשימה לא עומדת ברף הראייתי הנדרש ואף לא ברף ראייתי המחשיד את הנאשמת בביצוע העבירות המיוחסות לה.

מנגד בקשה ב"כ המאשימה לדחות את הטענה והיא סבורה כי יש לאפשר לה לחקור את הנאשמת על גרסתה. ב"כ המאשימה ערה לקושי הנוגע לחוות הדעת שהוגשה אך סברה שההסבר לשוני במספר הפל"א נובע מכפל התיקים שנפתחו בגין הארוע כפי שצויין לעיל וגם אם נפלה תקלה כלשהי, היא גורסת כי יש לבחון את גרסת הנאשמת על פי הממצאים, שנתפסו במקום ואל מול עדויות נוספות. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הנאשמת ושקלתי אותם בכובד ראש למול העדויות שבתיק ותגובת המאשימה לבקשה, דין הבקשה להידחות.

הגם שהראיות דלות ועולות תהיות שבית המשפט יצטרך לתת את הדעת אליהן בהמשך, בשלב זה של ההליך על בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה בלבד ואלו קיימות בדמות דוחות הפעולה ת/7, ת/8, ת/9 . בנוסף, הנאשמת קושרת עצמה לניהול המקום, כפי שעולה מחקירתה ביום 29.7.19 (יום בלבד לאחר תפיסת המחשבים) (ת/5) הגם שהיא מכחישה את העבירות שיוחסו לה הן בחקירה זו והן בחקירה המאוחרת (ת/3). הנאשמת אישרה שהיא מנהלת את המקום. הנאשמת שללה קיומו של מנהל נוסף (שו' 10-12 לת/5) הגם שלכאורה סותרת את עדותה לענין זה בחקירה נוספת (ת/3 שו' 17) .

מתשובותיה בחקירות עולות תהיות והכחשותיה ביחס לאופיו של העסק אותו ניהלה אינן מאיינות את אותן תהיות. ב"כ הנאשמת סבורה כי עדותו של עד תביעה שלמה ביבי תומכת בגרסת הנאשמת, ואולם עולה גם סתירה לכאורה בין עדותו של עד התביעה (שהוגשה וכאמור ההגנה ויתרה על חקירתו הנגדית) לגבי זהות האדם, שאמור לקבל תשלום עבור השימוש בגלישה באינטרנט, כטענתם (ת/4 שו' 33), לבין עדות הנאשמת בענין זה (ת/5 שו' 27). בשלב זה של ההליך בית המשפט אינו בוחן משקל הראיות ואינו נדרש לקבוע ממצאי מהימנות. הדוגמאות שהובאו לעיל נועדו להראות שלצורך הכרעה בשאלת החפות. לא ניתן להסתמך אך על הדברים, שמסרה הנאשמת בחקירותיה במשטרה, ללא ליבון התהיות.

למרות הקשיים שהעלתה ב"כ הנאשמת, יש בראיות שהובאו לבית המשפט כדי להעביר את נטל ההוכחה (להבדיל מנטל השכנוע) אל כתפי ההגנה והיא תפעל כחוכמתה.

בעפ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1) 170 קבע בית המשפט העליון כדלקמן:
"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה, (practice note) כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כשלהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד שאף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן ... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות." [ראו גם ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי, פ"ד לה(2) 757 המאזכר ומצטט מפסק הדין הנ"ל].

סיכומו של דבר, הטענה נדחית.

למען הסר ספק, טענות ההגנה יבחנו גם בהמשך טרם הכרעת דין ואין בהחלטה זו כדי ללמד על תוצאות ההליך. המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"ה, 23 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.